

—→ CREATORII DE HĂRȚI ←—
CARTEA A TREIA

Negura. roșie

S.E. Grove

mei, fratelui meu și lui Pablo, mulțumiri că v-ați avântat în fiecare etapă din această poveste și m-ați susținut pe tot parcursul ei. Dragii mei părinți, am observat că țineți mereu cărțile mele la vedere pe măsuța din sufragerie. Mulțumesc că îmi considerați scriitura, chiar și cea mai oribilă, de când aveam zece ani, ca și cum ar merita un loc de onoare în casă.

Alton, știind că vei citi un manuscris în clipa în care ți-l dau, mă convinge tot timpul și în fiecare zi că fac ceva care merită efortul. Aceste povești sunt întotdeauna cumva perfecte în imaginația ta – mulțumesc!

Îi dedic această carte lui Rowan, care poate o s-o citească într-o zi. Între timp, tu umpli lumea cu cuvinte mult mai încântătoare, fantastice, haioase și profunde. Mulțumesc pentru constanta inspirație.

CUPRINS

Prolog.....	19

Partea I. Nori

1 Hispaniola.....	27
2 Parfumeria lui Pulio	38
3 Armura.....	53
4 Cinci scrisori.....	61
5 Porumbarul lui Maxine	74
6 Zbârciog și violete.....	87
7 Lecția	103
8 Scoarță și os	110
9 Substituirea lui Wren	117
10 Represalii.....	124

Partea a II-a. Negura

11 Seneca ascultă cu atenție.....	135
12 Mâncătorul-de-copaci	145
13 Două popasuri de porumbei	157
14 Jugul.....	165
15 Lașul.....	171
16 Popasul din Salt Lick	175
17 Ochiul lui Nosh	185
18 Văgăuna.....	192
19 Trei indicii.....	200
20 Dulceamar.....	213

Partea a III-a. Ploaie

Respect pentru oameni și cărți

21 Casa alungită	221
22 Datura.....	233
23 Vremuirea	242
24 O sută de cutii	251
25 Mina lui Lichen	256
26 Dumbrava bocitoare	265
27 Oakring	271
28 Pip aduce vești.....	279
29 Straniile în surghiun	291
30 Patru pioni.....	298

Partea a IV-a. Furtuna

31 Pe jumătate minciună.....	307
32 Hărți de fum	312
33 Fără vâsle.....	324
34 Insula	334
35 Călătoria cu Birke	345
36 Șapte martori	358
37 Cușca de fier	377
38 Un terier	389
39 Granatele roșii	396
40 Dumbrava Roșie.....	406
41 Reuniunea	420
42 Clauzele.....	430

Epilog. Noile Hărți..... 438

Mulțumiri .....

443

În acel moment aveam trei copii care mergeau pe jos cu mine, unul călare și unul pe care îl căram în spinare.

Am avut, în anul acela, o recoltă bună de porumb, din care o parte fusese strânsă și pusă deoparte pentru iarnă.

La o zi sau două după ambuscada de la lacul Conmissius, Sullivan a venit cu armata la râul Genesee și soldații au distrus toate alimentele pe care au putut pune mâna. Au ars o parte din porumb, iar restul a fost aruncat în râu. Ne-au ars casele, au ucis puținele vite și caii pe care îi aveam, ne-au distrus pomii fructiferi și au lăsat în urmă doar țărână și surcele. Cu toate acestea, indienii au reușit să scape și erau de negăsit.

După ce a traversat râul încolo și înapoi, distrugând tot ce se putea distruge, armata a pornit spre est. Indienii noștri i-au văzut plecând, dar au bănuit că intenția lui Sullivan era să ne pândească întoarcerea și să ne ia prin surprindere. Așa că am decis ca mare parte din tribul nostru să vâneze acolo unde ne aflam în acel moment, până când Sullivan avea să se îndepărteze suficient cât să nu mai existe pericolul de a se întoarce să ne mai chinuie.

Am căzut de acord și am continuat să vână până când indienii ne-au asigurat că nu mai exista niciun risc să ne înapoiem pe pământurile noastre. Prin urmare, ne-am întors cu toții, dar ce amărăciune ne-a cuprins când am constatat că nu mai rămăsese absolut nimic de mâncare, nici cât să ținem în viață un copil, o singură zi!

Vremea se răcise deja și era furtunoasă și, cum nu mai aveam nici casă, nici mâncare, m-am hotărât numaidecât să-mi iau copiii și să îmi port singură de grijă.

Vei înțelege că prioritatea noastră era să împiedicăm înaintarea Epocii Glaciane și să ne salvăm pielea – nu-mi permiteam, ca de obicei, să-mi satisfac firea curioasă. Așadar, ce am aflat? Știam că Blanca, Lachrima care mă ținuse prizonier, se bizuia pe recruții Nihiliști să-i facă treaba. Știam că Blanca le năucise mințile și le luase multe dintre amintiri cu ajutorul clepsidrei, o oroare pe care o văzusem cu ochii mei în funcțiune. Știam că Oamenii-de-Nisip, cum le spunea ea, îi erau loiali și bănuiam că fuseseră de la bun început atrași de ea fiindcă vedeau în marea ei viziune asupra lumii o cale de revenire în Epoca Veracității. Și-au închipuit, ca și ea, că repercusiunile Marii Scindări puteau fi cumva reversibile. Cu toate astea, întrebările noastre depășeau și încă depășesc cu mult răspunsurile pe care le avem. Cum i-a găsit și i-a recrutat pe Oamenii-de-Nisip? Din ce Epoci au venit ei? Și, cel mai important, de ce erau în stare acum, că Blanca nu mai era? Aveau să se retragă și să se facă nevăzuți? Sau urmau să reapară și să urmărească un scop mai important, poate chiar mai înfiorător?

Din rapoartele personale ale lui Shadrack Elli
cătrec prim-ministrul Cyril Bligh

PROLOG

---

23 iulie 1892

Dragă Shadrack,

Vremea continuă să fie rea în Teritorii. Norii apăsători, inerți și coborâți par să nu mai plece nicăieri. Nici nu-mi amintesc când am văzut ultima oară soarele. Însă acum, lucrurile s-au înrăutățit. Astăzi s-a întâmplat ceva ce nu mi-a fost dat să văd în veci și ce nu poate fi explicat. Nici nu-mi vine să-ți descriu. Hai să-ți povestesc cum s-a petrecut!

M-am trezit în toiul nopții la auzul unor zgomote la ușă. În prag stătea o femeie pe care o cunosc dintr-un orașel vecin, Pear Tree. Esther avea o mină pe care o mai văzusem o singură dată, pe fața unui bărbat care fugise și scăpase dintr-o pădure în flăcări: suferința, suspiciunea și zăpăceala i se involburau în ochi. Părea să nu știe dacă se afla printre vii sau printre morți.

– Casper? mi-a șoptit. Tu ești?

I-am spus că da. Nu am priceput povestea pe care mi-o relata și a trebuit s-o spună de mai multe ori. Chiar și atunci când, în sfârșit, i-am înțeles vorbele, tot nu-mi dădeam seama ce semnificație aveau.

Zicea că totul începuse seara, puțin înainte de apus totuși, căci încă era destulă lumină. Strângea de pe frânghie hainele uscate ale copiilor, când a zărit un abur roșu care venea peste zidul de piatră al grădinii ei. Întrebându-se ce să fie, a privit substanța stranie cum se apropia, până când s-a înălțat și s-a umflat, învăluind-o cu tot cu frânghia de rufe, fără să lase nici casa la vedere. O vreme a rămas așa și a așteptat neliniștită. Și-a dat seama că aburul avea un miros dulceag, ca de floare. După care mirosul s-a schimbat. S-a stricat – asemenea cărnii putrezite.

A auzit un țipăt în depărtare și sunetul a umplut-o de groază. S-a chinuit să înainteze prin ceață și s-a năpustit în casă. A dat de aburul stacojiu care ocupa fiecare încăpere și coridor și panica i s-a transformat în teroare. Și-a strigat copiii, a orbecăit prin casă cum a putut. Apoi a văzut intrușii: trei șobolani imenși, mari cât niște bărbați în toată firea, cu ochii negri de cruzime și cu colții ascuțiți și îngălbeniți. A înșfăcat un cuțit din bucătărie și i-a alergat prin casă, temându-se de ce le-ar face sau ce le-ar fi făcut copiilor ei. Șobolanii s-au ascuns în cămară și au șuierat la ea prin ușă.

Pe copii nu-i găsea niciunde.

I-a strigat din ce în ce mai disperată și, până la urmă, a ieșit din casă clătănându-se. Apoi și-a dat seama că propriile țipete purtau ecoul celorlalte, de pretutindeni, din fiecare casă din Pear Tree. Întreg orașul era răvășit de panică. Ceva nu-i dădea pace, o anume incertitudine, dar nu știa să zică ce. Nu știa decât că ceva era în neregulă.

„Negura este de vină“, și-a dat seama în cele din urmă.
„Sunt tulburată, și asta de când cu negura.“

A găsit drumul și a pornit pe el, cu toate că sunetele de fiecare parte erau înfricoșătoare. Când, în sfârșit, a ieșit din Pear Tree, se întunecase. Își dădea seama că lăsase negura în urmă, pentru că mintea i se limpezea. S-a uitat înapoi spre oraș, dar nu vedea nimic în bezna care se așternuse, numai că auzea fără încetare țipete și strigăte. Impulsul de a se întoarce și de a-și căuta copiii se lupta cu cel de a căuta ajutor în altă parte. Nesigură, încă nedumerită de ce văzuse, a venit aici și m-a trezit în toiul nopții.

Am adunat tot consiliul și, în mai puțin de-o oră, eram în drum spre Pear Tree. Am ajuns exact când se iveau zorii, puturoși și jilavi, cum s-a întâmplat în fiecare zi, toată luna asta. Negura roșie se ridicase, dar își lăsase amprenta în mai multe feluri. Un sediment subțire de cel mai pur roșu acoperea fiecare suprafață: zidul de piatră din jurul orașul Pear Tree, frunzele fiecărui copac, acoperișul fiecărei case, suprafața fiecărei poteci și fiecărui drum. În vreme ce intram încet în orașul amuțit, am văzut ce mai lăsase în urmă negura: epave umane.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost un bărbat care stătea pe prispă și ținea în mână botina cu șireturi a unei femei. Când i-am vorbit, ne-a ignorat întru totul. M-am apropiat și l-am întrebat dacă pățise ceva. În sfârșit, și-a întors ochii spre mine și a ridicat botina, spunând:

– Lupii nu se încălță.

Părea șocat de propria afirmație. Nu am mai scos nimic de la el.

O parte dintre case și hambare fuseseră arse de către locuitorii lor. Duhoarea era insuportabilă. Multe case care rămăseseră intacte aveau ușile întredeschise în mod

amenințător și am surprins cu privirea obiecte de mobilier rupte, perdele sfâșiate, ferestre sparte.

Nu are sens să-ți mai descriu, Shadrack, căci este mult prea oribil, dar cred că în acele câteva ore s-au pierdut jumătate din viețile din Pear Tree.

Ne-am întors acasă la Esther. Era în stare de șoc, evident – nu zicea nimic și tremura lângă mine în timp ce mergeam.

– Este ceva, zicea, cu vocea spartă, pe măsură ce ne apropiam de casa ei. Este ceva ce nu înțeleg.

– Eu nu înțeleg multe, am spus eu.

– Cum, a continuat ea, de parcă n-aș fi zis nimic, cum au putut șobolanii să baricadeze ușa cămării?

Mărturisesc că nu am luat-o în serios. Părea o întrebare fără rost în toiul unei asemenea catastrofe. Fără îndoială că pricepuse adevărul înainte ca eu să întrezăresc orice din el. Dar când am ajuns acasă la ea, am înțeles. Grăbită, neliniștită de dubiul ei brusc, a intrat repede și s-a dus la ușa cămării. A bătut imediat în ea.

– Deschideți ușa, s-a tânguit. Deschideți ușa, vă implor!

S-a auzit o încăierare, după care hârșăitul unor lucruri grele mutate unul câte unul. Ușa s-a crăpat și cei trei copii ai lui Esther au scos capul și ne-au privit cu ochii măriți de frică.

E o distorsiune, Shadrack, o percepție înnegurată care schimbă realitatea din fața ochilor tăi în ceva de spaimă. Supraviețuitorii care-și puteau aduna gândurile ne-au descris viziuni diferite – toate îngrozitoare. Nu era niciun intrus, niciun monstru. Negura făcuse oamenii din Pear Tree să se întoarcă unii împotriva altora.

Dacă este săvârșită de mâna omului, este cea mai crudă faptă pe care am văzut-o vreodată. Dacă este plăsmuită de natură, nu este mai puțin înspăimântătoare. Te întreb: ce este? Să fie parte din vremea care ne chinuie sau nu are legătură? S-a întâmplat doar în Pear Tree sau și în altă parte? Te rog, spune-mi ce știi!

(Îi voi da scrisoarea lui Entwhistle, așa cum ai cerut. Aștept instrucțiuni în caz că dorești să procedez altfel pe viitor.)

Al tău,
Casper Bearing

Partea I

Nori

I

HISPANIOLA

- 2 august 1892: orele 7.20 -

Cu toate că Indiile Unite fac, conform legii, o distincție între negustori și pirăți, faptul că privilegiile unora sunt protejate, în vreme ce infracțiunile celorlalți sunt urmărite în justiție (uneori), în realitate ele aproape că nu se deosebesc. Și unii, și alții dețin proprietăți în Indii – unele proprietăți luxoase. Și unii, și alții exercită o influență considerabilă asupra guvernului Indiilor. Și unii, și alții se bucură de accesul la mări și la comerț cu Epocile Străine. Într-adevăr, străinilor le este greu să-și dea seama unde se termină negustoria și unde începe pirateria.

Extras din *Istoria Lumii Noi*,
de Shadrack Elli

SOPHIA SE TREZI auzind o femeie care cânta. Vocea era joasă, apatică și dulce, ca și cum cântăreăța avea tot timpul din lume. Cânta despre sirene, stele argintii și razele lunii care sclipesc pe mare. Sophiei îi luă o clipă să-și amintească unde se afla: la moșia Calixtei și a lui Burton pe Hispaniola.

Cu un suspin satisfăcut, se întinse pe așternuturile moi. Zăcea în pat cu ochii închiși și o asculta pe Calixta care

cânta în camera alăturată, în timp ce-și peria părul și se îmbrăca. Dintr-odată, cântecul fu întrerupt de un strigăt de dezamăgire și de o bufnitură, ca de bocanc ce lovește un cufăr.

– Unde sunt pieptenii mei din carapace de țestoasă? se lamentă Calixta.

Sophia deschise ochii și zâmbi. Niște schije de lumină își făceau loc în camera întunecată. În timp ce protestele vecinei se transformau în înjurături pasionale, coborî din pat și deschise obloanele înalte de lemn, dezvăluind un balcon micuț. Soarele din Hispaniola era orbitor. Sophia își feri ochii până se ajustară la lumină și apoi i se tăie respirația de încântare în fața priveliștii ce i se așternea înainte: terenul moșiei și, dincolo de el, oceanul sclipitor. Treptele de marmură coborau pe pajiștea lungă, mărginită de plante de bougainvillea, iasomie și strelitia. O alee dreaptă, pavată cu piatră albă străbătea pajiștea până la plajă. *Lebăda*, ancorată la docul privat, se legăna liniștită pe apele strălucitoare.

– Sophia! strigă Calixta.

Fata se îndreptă șovăitoare spre dormitor, unde Calixta stătea în picioare și ținea în mână ceea ce părea a fi o perdea ce flutura, de o nuanță șocantă de fucsia.

– Uite ce-am găsit! declară Calixta triumfătoare. O să-ți vină de minune!

– Ce e? întrebă Sophia cu suspiciune.

– Doar cea mai de calitate mătase pe care o poate oferi orașul New Orleans! exclamă Calixta. Probează-o!

– Acum?

– E soarele sus, leneșo! Avem planuri de făcut și oameni de vizitat și insist să fii bine îmbrăcată pentru asta.

– Foarte bine, răspuse Sophia agreabil.

Bineînțeles, Calixta are deja planurile făcute, își spuse în sine ea, și bineînțeles că a ales ținute pentru toată lumea ca parte din acele planuri. Sophia aflase în timpul voiajului de la Sevilla peste Atlantic că era întotdeauna mai bine să o lași pe femeia-căpitan de piraiți să facă așa cum dorea ea.

Își scoase ușor cămașa de noapte și o lăsă pe Calixta s-o ajute să-și pună rochia de mătase, care era cu adevărat frumoasă. Sophia se examinează sceptic în oglinda înaltă de lângă pat.

– Parcă-s o fetiță care se dă drept celebrul pirat Calixta Morris. Și abia respir. O scot.

Se întinse spre breteaua de pe umăr.

Calixta râse.

– Ba n-o scoți! Îți aranjăm frumos părul și îți dăm ciorapi și pantofi. Puțină pudră și niște apă de floare de portocal. Atâta tot. O pupă repede pe Sophia pe obraz. Și nu mai ești fetiță, draga mea! Se întoarse spre ușă. Da, Millie?

O servitoare îmbrăcată într-o uniformă alb-negru stătea în prag.

– Doriți micul dejun aici sau jos, căpitane Morris?

– Ceilalți s-au trezit?

– Sunt la parter cu toții, căpitane, în afară de fratele dumneavoastră.

– Încă sforăie de se cutremură peretii, nu mă îndoiesc, mormăi Calixta. Coborâm și noi, Millie, mulțumesc!

Millie ieși din cameră dând scurt și aprobator din cap.

– Stai să-mi iau lucrurile, spuse Sophia și dădu să-și ia sacul.

Calixta o opri și o luă de mână.

– Ești în siguranță aici, Sophia! îi spuse. Casa noastră este și a ta și nu ai de ce te teme. Nu va trebui să țâșnim

într-o fracțiune de secundă. Îți poți lăsa lucrurile în camera ta.

Sophia îi strânse mâna Calixtei.

– Știu. Mulțumesc. Stai să-mi gălesc ceasul.

Perdele de damasc, oglinzi aurite și mobilă delicată cu tapiserii crem și albastre: se vedea mâna Calixtei în spatele luxului lipsit de efort. Rucsacul, sacul, cărțile și hainele Sophiei – cenușii și uzate după traversarea de două ori a Atlanticului și în urma unei călătorii primejdioase prin Statele Papale – alcătuiau un morman murdar, care părea să nu-și aibă locul în camera somptuoasă.

– L-am găsit!

Îndesă ceasul într-un buzunar ascuns al rochiei fucsia.

– Jos cu noi, atunci! spuse Calixta.

Ca să nu fie complexată de fucsia, Calixta purta o rochie de mătase de culoarea lămâii, cu tiv auriu. Își trecu mâna pe balustrada lustruită în timp ce coborau treptele late de marmură spre etajul principal.

Însoțitorii lor erau în camera confortabilă în care se lua micul dejun. Unul lângă altul, stăteau pe o canapea albă la fereastră Errol Forsyth, șoimar din Imperiul Închis, și Vargă-de-aur, o Stranie de la periferia Zăpezilor Preistorice, și se uitau la ocean cu niște expresii destul de uluite. Sophia se gândi, amuzată desigur, că păreau la fel de străini în vila aurită precum se simțea ea în rochia fucsia. Vargă-de-aur stătea țeapănă, cu mâinile ei verzui încrucișate în poală și cu părul lung, sălbatic și suflat de vânt. Arăta ca un smoc de iarbă pe o farfurie de porțelan. Errol, cu hainele și mai uzate decât ale Sophiei, își masa barba scurtă și admira priveliștea. Seneca, șoimul lui Errol, clipi nefericit de unde stătea cocoțat pe umărul arcașului.

Cel puțin Richard Wren, australianul care era căpitan de vapor, părea în apele lui. Cu picioarele crăcănate în fața ferestrelor, molfăia vesel o bucată de pâine prăjită, în timp ce admira peisajul.

– Înțeleg că ați dormit bine cu toții, spuse Calixta, luncând spre masă, unde îi așteptau fructele și pateurile, untul și gemul, cafeaua și zahărul.

– Nici nu-mi amintesc când am mai dormit așa de bine, exclamă Wren, salutând-o cu pâinea prăjită în semn de apreciere. Cel mai lin sunet de valuri, cele mai moi perne, cel mai comod pat. Calixta, mi-e teamă că, odată ce se termină căutarea asta, mă vei găsi în pragul casei tale, un oaspete neinvitat, dar înfocat.

– Ești mai mult decât bine-venit, răspunse Calixta, mulțumită.

– Mulțumesc pentru ospitalitate, spuse Vargă-de-aur, ridicându-se de pe canapea. Este minunat să fiu în sfârșit pe uscat și în siguranță. Tu și fratele tău ne-ați oferit cel mai adăpostit adăpost dintre toate.

Când văzuse *Lebăda* în portul din Sevilla, Sophia se întrebase cum se vor înțelege Vargă-de-aur și Errol cu pirații. Calixta și Burr erau bătători la ochi și turbulenți, pe când Errol și Vargă-de-aur erau serioși și tăcuți. Numai că, spre mirarea ei, după numai câteva ore, cei patru păreau să se fi împrietenit deja. Legătura lor comună cu Sophia netezise calea și apoi, pe măsură ce discutau, fiecare pereche descoperea în cealaltă calitatea pe care o prețuiau cel mai mult: loialitatea. De-acolo, le fusese ușor lui Errol și lui Vargă-de-aur să se distreze pe seama frivolităților piraților, cum le percepeau ei, iar piraților le fusese ușor să scuze ceea ce ei percepeau ca mahnire incorrigibilă la Errol